

Η ΒΟΥΛΙΜΙΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ Π.

Η Π. έβρασε τρία κιλά κάστανα. Όπως ήταν καυτά, τά βάλε σ' ένα βαθύ μεγάλο μπόλ και κάθισε στόν καναπέ απέναντι από τήν τηλεόραση. Χωρίς νά χάσει χρόνο, άρχισε νά τά καθαρίζει. Τά καυτά κάστανα, κάβουνα πυρωμένα στά χέρια της. Όμως τίποτα δέν τήν σταματούσε. Ήταν τόσο έντονη ή επιθυμία της νά νιώσει τήν γλύκα τους στόν ουρανίσκο της!

«Μελωμένα», τής είχε πει ό μανάβης.

Κι όντως. Τό μέλι τους θαρρείς τής γλύκαινε πρώτα το στόμα, ύστερα τόν οίσοφαγό, γιά νά τής γλυκάνει μετά μαζί μέ τό στομάχι και τήν ψυχή. Πολύ γρήγορα τό μπόλ γέμισε φλοϋδες. Μέ άγωνία έφαγνε μέσα τους νά βρει κανένα ξεχασμένο. Κρύα ήταν πιό γλυκά. Βρήκε ένα. Τό απόλαυσε. Μά ήταν τό τελευταίο.

Γεμάτη άπογοήτευση πήγε στήν κουζίνα. Άνοιξε τό ψυγείο. Δυό ποτήρια χυμός βερίκοκο ήταν ό,τι πρέπει. Γύρισε στήν τηλεόραση. Στήν όθόνη φιγουράριζε ένα άχνιστό πιάτο μέ μακαρόνια.

«Νά τί θά φάω», σκέφτηκε και ξαναπήγε στήν κουζίνα νά βάλει τήν κατσαρόλα μέ νερό και άλάτι νά βράσει. Σέ μιά δεύτερη κατσαρόλα έτοίμασε τήν κόκκινη σάλτσα μέ λίγη ζάχαρη, άλάτι, πιπέρι, ρίγανη και μπόλικο λάδι. Σέ μισή ώρα τό πολύ θά έτρωγε. Θά ξανάνιωθε τί χαρά πού τής πρόσφερε τό φαγητό. Θά γέμιζε τί ζωή της κατά πώς ήξερε αυτή. Κατά πώς μπορούσε. Έτριψε και παρμεζάνα. Ήθελε ό,τι έτρωγε νά ναι σωστό, γευστικό, άπολαυστικό.

Βλέποντας τίς ειδήσεις, έτρωγε τί μακαρονάδα. Φριχτά όσα έδειχνε ή τηλεόραση. Γέροι έγκαταλειμμένοι, ένα μωρό πεθαμένο στό κάδο τών σκουπιδιών, μιά μικρή μαθήτρια βιασμένη από τόν καθηγητή της, ένας έξηντάχρονος μαχαίρωσε τί γυναίκα του γιατί τού ζητούσε διαζύγιο, ένας άστυφύλακας μπλεγμένος μέ ναρκωτικά, χαμπλές συντάξεις, χαμπλός ό δείκτης στό χρηματιστήριο, κάποιος αυτοκτόνησε γι' αυτό! Κάθε είδηση και μιά μαχαριά, κάθε μπουκιά μακαρονάδας και βάλσαμο.

Τέλειωσαν τά νέα, τέλειωσε και ή μακαρονάδα. Ό έξω κόσμος ζούγκλα, μά αυτή ήταν ευχαριστημένη. Μέ τό φαί τίποτα δέν τήν άγγιζε. Ζούσε στόν δικό της προστατευμένο κόσμο. Στόν κόσμο της τόν γεμάτο απόλαυση.

Τό προφιτερόλ στό ψυγείο θά τής άλλαζε τήν άλμυρή γεύση, πού τής άφη-

σε ή σάλτσα. Τό πήρε στά χέρια της. Φλέρταρε μέ τήν κατάλευκη σαντιγί πού σχημάτιζε γιrolάντες πάνω στή λιωμένη μαύρη σοκολάτα. Τῆς ἄρρεσε πολύ νά παίζει αὐτό τό παιχνίδι. Ὅχι ὅμως γιά πολλή ὥρα. Γιά λίγο, ὅσο γιά νά τῆς ἐρεθίσει τίς αἰσθήσεις, ὥστε νά γίνει μεγαλύτερη ή ἀπόλαυση. Δέν ἤθελε νά τυραννιέται. Τό εἶχε μελετήσει τό θέμα. Πολύ γρήγορα ή παχύρρευστη σοκολάτα τήν ἔκανε νά νιώσει ζωντανή. Τῆς ἔδωσε ἐνέργεια.

Τίποτα στήν μέχρι τώρα ζωή της δέν τήν εἶχε κάνει νά αισθανθεῖ ἔτσι. Οὔτε καί ὁ ἔρωτας πού κάποτε εἶχε. Γιατί αὐτός τήν πλήγωσε. Οὔτε ή ἀγάπη τῶν γονιῶν της. Ποιά ἀγάπη; Λεφτά, ναι, τῆς ἔδωσαν, μά ἀγάπη καθόλου. Ἐνῶ τό φαγητό! Ποτέ δέν τήν ἀπογοίτευσε. Ποτέ. Τά κιλά, πού τῆς χάριζε λές καί τήν προστάτευαν ἀπό τόν ἔξω κόσμο. Λές καί τήν ἔκαναν ἄτρωτη. Τό λίπος, πού τῆς περιέβαλε τήν ψυχή, δέν τῆς τήν ἄφηνε νά πληγωθεῖ. Εἶχε ταλαιπωρηθεῖ μέχρι νά βρεῖ τή λύση τῶν προβλημάτων της. Πολλοί θέλησαν νά τή βοηθήσουν. Τῆς βρῆκαν μάλιστα καί μιά εἰδική κλινική, κάπου εἶχε πετάξει τήν κάρτα μέ τό τηλεφώνό της. Αὐτή δέν χρειαζόταν κλινική.

Μόνη της ἀνακάλυψε στά 25 της τό γιατρικό. Καί δέκα χρόνια τώρα ἤξερε πώς κανείς δέν μποροῦσε νά τήν πειράξει. Δέκα χρόνια ψώνιζε, μαγεύερε, ἔτρωγε καί πάχαινε. Οὔτε ἤξερε πόσα κιλά εἶχε γίνει. Ἴσως καί διακόσια. Δέν τήν ἔνοιαζε. Δέν μποροῦσε εὐκόλα νά κινηθεῖ. Κι αὐτό ὅμως δέν τήν ἐνοχλοῦσε. Καλύτερα μάλιστα. Δέν ἔβγαυε καθόλου ἔξω. Μ' ἓνα τηλεφώνημα τῆς ἔφερναν τά ψώνια ὁ μανάβης, ὁ μπακάλης, ὁ κρεοπώλης. Ἄ! Ναι ὁ κρεοπώλης χθές τῆς εἶχε φέρει ἓνα ὑπέροχο κομμάτι ἀρνί πού τό ἔψησε στόν φούρνο, καί τί ὥραία εἶχε περισσέψει καί κρύο ἦταν μούρλια! Ὅ,τι ἔπρεπε μετά τό γλυκό. Τό πήρε μπροστά της. Μέ τά χέρια ἄρχισε νά κόβει κομμάτια κρέας καί νά τό τρώει, μέχρι πού τέλειωσε. Μέ τήν πιατέλα στήν ἀγκαλιά της, μέ τά χέρια λαδωμένα καί μέ ἓνα χαμόγελο εὐτυχίας, τήν πήρε ὁ ὕπνος. Καί γιά πρώτη φορά στή ζωή της εἶδε ὄνειρο. Οἱ νύχτες της ἀπό μικρό παιδί ἦταν μαῦρες.

«Μόνον οἱ τρελοῖ δέν βλέπουν ὄνειρα», εἶχε πει ἓνας ψυχίατρος πού τήν πῆγε κάποτε ή μάνα της. Καί σήμερα, γιά πρώτη φορά, εἶδε ἓνα ὑπέροχο ἐγχρωμο ὄνειρο. Ἦταν ὁμορφη, χαρούμενη, ἀνάμεσα σέ νέους ἄνδρες καί γυναῖκες καί μιλοῦσε καί γελοῦσε καί φλέρταρε καί τήν φλέρταραν, καί ζοῦσε μέσα στόν κόσμο μέ τούς ἦχους του, τίς μυρωδιές του, τή ζωντάνια του, τή κίνησή του καί ἦταν ἐρωτευμένη μέ τή ζωή καί δέν φοβόταν τίποτα καί κανέναν. Ἦταν δυνατή, μποροῦσε νά ἀντιμετωπίσει τά πάντα. Κι ἦταν ἀπίστευτη πρόκληση αὐτό.

Ἀπόλαυσε τό ὄνειρο, καί ὅταν ξύπνησε, ἄφησε τήν πιατέλα στήν κουζίνα, πλῆθηκε καί γεμάτη ἀγωνία ἄρχισε νά ψάχνει τήν κάρτα μέ τόν ἀριθμό τηλεφώνου τῆς κλινικῆς. Τήν βρῆκε ἀνάμεσα σέ μιά στοίβα χαρτιά καί ἀποφασιστικά σχημάτισε στό καντράν τοῦ τηλεφώνου τόν ἀριθμό.